

L'actitud de reparar

El pa de la vall del Torrente Cimon –la vall de Sant Martino de Castrozza i Primiero– és un pa petit, blanc immaculat, religiós, d'una blancor que evoca la puresa dels lliris. Ingràvid, a pes, que costa un no-res. A Feltre, la petita ciutat més a prop, al sud, vam fer cap a una llibreria literària força bonica, assortida i acollidora que estava situada al davant per davant d'una sòfora grandiosa, esponerosa, de soca grossa, de petites flors grogues disseminades per terra al bell mig de l'estiu. Les ciutats són els arbres. I les llibreries, penso mentre hi deambulo els ulls pels prestatges atapeïts de novel·les. Allí hi vaig comprar un volum molt menut, *La Fragilità*, editat per Il Margine dins una col·lecció suggerent dita *la Cattedra del Confronto* (deu ser que encara tinc una

actitud reverencial sobre la paraula *càtedra* i, encara més, sobre la del *confronto*) que conté dos bons articles que tracten un assumpte candent des de dues perspectives. El *confronto* és escàs perquè en tots dos articles hi ha un cert elogi de la fragilitat. L'assumpte màteny, ens ateny: la *fragilità*.

Fet i fet, el volum expressa una crítica prou explícita a la visió predominant que governa la vida moral d'occident ara: l'evocació de la visió de la força com a element dominant. Ser fort. Anar al gimnàs per reforçar la musculatura. La força com a menyspreu de la fragilitat. La fragilitat entesa com a malaltia.

El llibre confronta davant per davant una pedagoga i un teòleg, Ronchi Ermes. Curiosament, el teòleg, que és un sacerdot que escriu

bells comentaris sobre l'Evangeli, s'entén més que la pedagoga. És més clar i més literari. La senyora Maria Antonella Galanti distingeix amb precisió entre empatia i pietat. La pietat és una actitud que manifesta una distància respecte al problema moral que es planteja. L'empatia implica més proximitat; la pietat, més llontananza, escriu. La Maria Antonella Galanti convida a comprendre l'altre: amar significa acceptar la imperfecció de l'altre i la pròpia –la noció del propi límit– i convida a tenir el coratge de viure la pròpia fragilitat. És un llenguatge que nosaltres usem molt rarament: acceptar els límits i viure la pròpia fragilitat. De manera que la pedagoga conclou que –ella en diu un oxímoron: per tal de poder gaudir l'existència en la seua joia essencial, cal que aprenguem a viure amb coratge la pròpia fragilitat, la pròpia feblesa, la part més innoble de nosaltres mateixos. Joia i fragilitat lligats pel seu contrast.

El teòleg afirma certes idees molt curioses: que a l'Evangeli no hi surt el pecat d'una persona, hi surt la seua sofrança, la seua fragilitat, la seua pobresa. Som nosaltres que hem moralitzat l'evangeli. I afegeix: “il divino è non desistere”. Més idees: misericòrdia és l'art de reparar. Suggereix aquesta imatge: el *kintsugui* és una tècnica japonesa per reparar ceràmica trencada que consisteix a relligar les parts trencades amb or. L'or com a lligam. El resultat és que la ceràmica reparada és més bella.

↓
**RONCHI ERMES,
 COAUTOR DEL
 LLIBRE 'LA
 FRAGILITÀ', ÉS UN
 TEÒLEG ASSESSOR
 DEL PAPA
 FRANCESC**

